

GENERAL ELŻBIETY ZAWACKIEJ EJ
m. Pomorskiej
sz. 5h
22 186
36
RSJ 6 0 2 1 4
Nr. kod 1090 1506 0000 0000 5002 0244

Mnowrodaw
Z W Z - A K
Kaulzewska Lucja
ps. "Tulipan"
M: 859/2214 Pom.

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI

Plątwowska Lucja
T: 859/2214 Pom
Innowacje LWS-AK

I. Materiały dokumentacyjne

- I/1 – relacja właściwa —
- I/2 – dokumenty (sensu stricto) dot. osoby relatora —
- I/3 – inne materiały dokumentacyjne dot. osoby relatora —

II. Materiały uzupełniające relację

lk 1 5 1

III. Inne materiały (zebrane przez „relatora”):

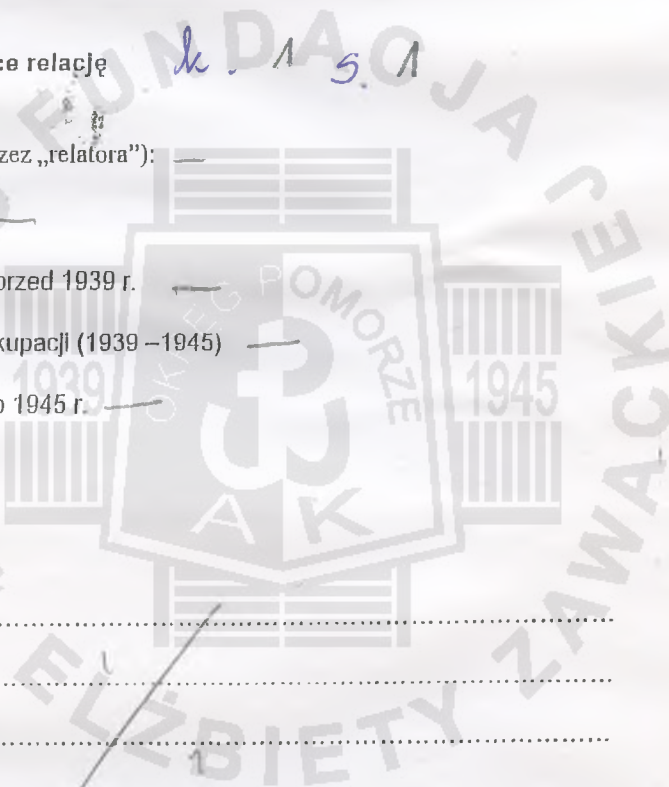
- III/1 – dot. rodziny relatora —
- III/2 – dot. ogólnie okresu sprzed 1939 r. —
- III/3 – dot. ogólnie okresu okupacji (1939 – 1945) —
- III/4 – dot. ogólnie okresu po 1945 r. —
- III/5 – inne... —

IV. Korespondencja

.....
.....
.....
.....

V. Wypisy ze źródeł [tzw.: „nazwiskowe karty informacyjne”] lk. —

VI. Fotografie brak

II. Materiały uzupełniające relacje:

1. J. Rejmanowski, biogram Lucji Klauzewskiej, [w:] Włocławski słownik biograficzny, pod red. Stanisława Klimkowskiego, Włocławek 2005, t. III, s. 84, kserokop.

k. 1 s. 1

KALUŻEWSKA ŁUCJA

pseud. Tulipan

(1905–1987), dermatolog, pediatra, działacz konspiracyjny.

Urodziła się 24 VIII 1905 r. w Zduńskiej Woli (k. Łodzi), córka Jana i Józefy z d. Michalskiej. Świadectwo dojrzałości otrzymała (1933) w Gimnazjum POW w Łodzi. Dyplom lekarski uzyskała na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Poznańskiego w Poznaniu w 1939 r. (wg: Spis z 1964 r., uzyskała go na tajnym uniwersytecie w 1940 w Warszawie). We wrześniu 1939 r., w okupowanej już przez Niemców Zduńskiej Woli rozpoczęła poddyplomową praktykę w Szpitalu Miejskim oraz w Ubezpieczalni Społecznej jako pomoc lekarzy okupacyjnych, m.in. dr Saligi. W czerwcu 1941 r. została zaprzysiężona do ZWZ (od 1942 AK) i przyjęła pseud. Tulipan. Swoje liczne kontakty z niemieckimi pacjentami wykorzystywała w celu uzyskiwania informacji o planowanych wysiedleniach, wywózkach na przymusowe roboty do Niemiec oraz aresztowaniach rodaków, przekazując je zainteresowanym. Pracując w Czerwonym Krzyżu, wraz z kilkoma osobami z konspiracji organizowała wysyłki paczek dla Polaków więzionych w obozach koncentracyjnych i więzieniach oraz pomoc materialną dla ich rodzin. Na przełomie 1942 i 1943 r., na skutek licznych aresztowań członków AK, w tym członków jej rodziny (wyroki śmierci), została karnie przesiedlona do Inowrocławia z zezwoleniem leczenia wyłącznie Polaków. Do 1 XII 1943 r. kontynuowała działalność konspiracyjną, której zmuszona była zaprzestać po masowych aresztowaniach dokonanych przez gestapo, co doprowadziło do rozbicia Obwodu AK Inowrocław.

Po wyzwoleniu Zduńskiej Woli 19 I 1945 r. wróciła do tego miasta i pracowała jako lekarz Państwowego Urzędu Repartycyjnego, PCK oraz inwalidów wojennych. Jednocześnie od jesieni tr. dojeżdżała do

Łodzi, szkoląc się na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Łódzkiego w zakresie dermatologii. Po roku przeniosła się na stałe do Łodzi, gdzie została zatrudniona jako lekarz w żłobkach, przedszkolach i fabrykach. W 1948 r. nakazem pracy została przeniesiona do Tucholi (b. woj. bydgoskie), ale ze względów klimatycznych, po kilku miesiącach została skierowana na Kujawy.

Początkowo zamieszkiwała w podwłocławskim Wieńcu Zdroju, gdzie zorganizowała sanatorium reumatologiczne dla dzieci. Wkrótce, ok. 1949 r., przeprowadziła się do Włocławka, zamieszkała przy ul. Kilińskiego 9 i ordynowała jako dermatolog w swoim prywatnym gabinecie. Jednocześnie została zatrudniona w Poradni Skórno-Wenerycznej kierowanej przez dr. Stanisława Leśniewskiego przy ul. Kilińskiego 16. Po jego śmierci (1957) kierowała do 1970 r. tą poradnią. W tym czasie uzyskała II stopień specjalizacji z chorób dziecięcych na AM w Poznaniu i z dermatologii na AM w Łodzi.

Brała udział w społecznych akcjach lekarskich w mieście i w pow. włocławskim oraz wygłaszała dla młodzieży szkolnej pogadanki na temat chorób wenerycznych. Była członkinią miejscowego koła Ligi Kobiet, a w ostatnich latach jego wiceprzewodniczącą.

W lutym 1970 r. przeszła na emeryturę, ale nadal, na częściowym etacie, pracowała w poradni, gdzie przez kilka lat była jedynym specjalistą. Ostatecznie (1977) z przyczyn zdrowotnych zrezygnowała z pracy zawodowej i zamieszkała u swojej siostry, Józefy Munter, w Łodzi.

Za działalność zawodową i społeczną otrzymała m.in.: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1974), Złoty Krzyż Zasługi (1969), medal Zasłużony dla woj. włocławskiego (1977), Medal 1000-lecia Państwa Polskiego (1973) oraz odznakę ministra zdrowia (1967).

Łucja Kałużewska zmarła w Łodzi 5 V 1987 r. i pochowana została na miejscowym cmentarzu komunalnym. Nie założyła własnej rodziny.

ZKRPIBWP Wł., nr ewid. 4087; — „Gaz. Kuj.” z 16 XI 1956 r. i 18 VI 1959 r.; *Spis fachowych pracowników służby zdrowia*, Warszawa 1964, s. 138; — Rejmanowski T., materiały niepublikowane.

Tadeusz Rejmanowski

Włocławski Slov. bio graficzny, pod
red. Stanisława Klunickiego,
Włocławek 2005, t. III

Katziwska Iuga

